

УДК 343.46

І.І. Митрофанов,

доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри кримінально-правових дисциплін
Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРЕДСТАВНИЦТВО В СУДІ БЕЗ ПОВНОВАЖЕНЬ: КОМЕНТАР ЗАКОНОДАВСТВА

Анотація. У статті аналізується склад злочину — представництво в суді без повноважень. Приділяється увага об'єкту, об'єктивній та суб'єктивній сторонам злочину. При цьому окремо акцентується увага на завідомості для суб'єкта неправдивого повідомлення суду про повноваження представляти іншу особу в суді. Враховується відсутність законодавчої вказівки на суспільно небезпечні наслідки у тексті статті 400¹ Кримінального кодексу України, що свідчить про формальний склад аналізованого злочину. Відмічається, що в такому випадку злочин вважається закінченим з моменту вчинення самого діяння. Встановлення наслідків вчиненого діяння законодавець не вимагає від правозастосовувача. Досліджується коло суб'єктів представництво в суді без повноважень. Стаття Кримінального кодексу України, що передбачає склад представництво в суді без повноважень, є цілком бланкетною, тому для з'ясування її змісту необхідно звертатися до процесуального та іншого законодавства.

Ключові слова: склад злочину, склад представництва в суді без повноважень, повноваження представника, процесуальний статус представника, адвокат, ордер адвоката.

Постановка проблеми. Законом України від 03.10.2017 № 2147-VIII «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» розділ XVIII Особливої частини Кримінального кодексу (далі — КК) України доповнено статтею 400¹ «Представництво в суді без повноважень». Оцінити таке нововведення можна буде із закінченням певного часу, коли ця норма почне реалізовуватися та доведе свою дієвість чи неефективність. Сьогодні ж за від-

сутності розуміння формулювань, що законодавець використав у ст. 400¹ КК України, наукова спільнота має представити виважений коментар диспозиції цієї статті.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. До цього часу своє тлумачення ст. 400¹ КК України представила Н.О. Антонюк [1]. Крім того, Верховний Суд України, розглянувши проект Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів»

(далі — законопроект) зазначив, що діяння, передбачені ст. 400¹ КК України, не становлять істотної суспільної небезпеки та не є настільки поширеними, щоб установлювати за їх вчинення покарання. Крім того, за такі дії можна передбачити дисциплінарну та/або адміністративну відповідальність. Лише в разі неефективності останніх можна порушувати питання щодо їх криміналізації. [2]. Також комітет законотворчих ініціатив з питань адвокатської діяльності провів засідання, присвячене обговоренню положень цього законопроекту, в ході якого була висловлена думка, що статистики про такі порушення з боку адвокатів немає, а, отже, в запропонованій законопроектом редакції ст. 400¹ КК України закладає додаткові перешкоди у здійсненні захисту в суді. При цьому учасники вказаного засідання побачили в цій статті можливість безпідставно притягувати адвокатів до кримінальної відповідальності.

Формування мети статті. Враховуючи вищезгадане, метою цієї статті є юридичний аналіз елементів і ознак складу злочину, передбаченого ст. 400¹ КК України, для розуміння підстави для реалізації кримінальної відповідальності за завідомо неправдиве повідомлення суду про повноваження представляти іншу особу в суді, а так само умисне невнесення адвокатом до ордера відомостей щодо обмежень повноважень, встановлених договором про надання правничої допомоги.

Виклад основного матеріалу дослідження. У процесуальному законодавстві України відбулися кардинальні зміни, що були закладені конституційною реформою в сфері правосуддя. Так, 3 жовтня 2017 року Верховна Рада України внесла суттєві корективи в Господарський процесуальний кодекс (далі — ГПК) України,

Цивільний процесуальний кодекс (далі — ЦПК) України, Кодекс адміністративного судочинства (далі — КАС) України й інші законодавчі акти, в тому числі в Кримінальний процесуальний кодекс (далі — КПК) і КК України. В КК України була додана ст. 400¹, яка передбачила покарання за представництво в суді без повноважень.

Виходячи з місця розташування ст. 400¹ в Особливій частині КК України, об'єктом злочину, передбаченого цією статтею, слід визнати суспільні відносини, що виникають при здійсненні правосуддя та забезпечують законну реалізацію права особи на надання їй правничої допомоги в різних видах процесу через представника в межах повноважень, що надані їй такою особою.

Об'єктивна сторона аналізованого злочину характеризується діянням у двох формах: 1) завідомо неправдиве повідомлення суду про повноваження представляти іншу особу в суді (активна дія); 2) умисне невнесення адвокатом до ордера відомостей щодо обмеження повноважень, встановлених договором про надання правничої допомоги (бездіяльність). Закон не встановлює наслідків учинення вказаних діянь, оскільки при представництві в суді без повноважень вони є незначними з погляду КК України, і значення їх стосовно самого суспільно небезпечного діяння мінімально. Злочинні наслідки перебувають як би за межами складу злочину, що відносить цей злочин до злочинів з так званім формальним складом, тому він вважається закінченим з моменту вчинення самого діяння.

Для з'ясування сутності словосполучення «неправдиве повідомлення суду про повноваження представляти іншу особу в суді» слід визначитися з поняттям повноваження представ-

ника. Так, В.О. Рясенцев зазначав, що повноваженням представника є проявом правоздатності, що полягає в можливості здійснювати дії від імені іншої особи з юридичними наслідками для неї [3, с. 38]. О.С. Іоффе вказував на те, що між правоздатністю та суб'єктивними правами ніяких інших проміжних ланок, крім юридичних фактів, не існує. До юридичних фактів відносяться як події, так і дії, включаючи такі дії, можливість здійснення яких обумовлюється відносинами, які вже сформувалися або складаються. Тому не існує й ніяких секундарних правоможностей — процес формування суб'єктивного права призводить до виникнення суб'єктивного права, аж ніяк не передбачаючи його секундарних правоможностей [4, с. 293-294]. Використовуючи такий підхід до секундарних правоможностей, О.С. Іоффе під повноваженням представника запропонував розуміти «юридичний факт, що визначає межі приєднання до правоздатності особи, яка представляється, дієздатності представника» [5, с. 221].

Погоджуючись з тим, що повноваження є юридичним фактом, слід наголосити на тому, що вони є можливістю здійснення певних дій. Є.І. Орешин повноваження представника визначає як секундарну правоможність, що надає представникові можливість здійснити юридично значущі дії від імені особи, яку він представляє, з безпосередніми юридичними наслідками для останньої [6, с. 121]. Окремі вчені під інститут представництва в суді розуміють як регламентовані нормами цивільно-процесуального законодавства права сторін і інших осіб, які беруть участь у справі, доручати ведення справи, здійснення всіх або частини своїх суб'єктивних процесуальних прав і обов'язків зазначеним

у законі дієздатним особам, правила й порядок оформлення повноважень цих осіб, характер і обсяг їхніх процесуальних прав [7, с. 298-299]. Разом з тим представництво в суді не можна ототожнювати із цивільно-процесуальним представництвом, оскільки сьогодні ми маємо п'ять видів судочинства в Україні: конституційне, цивільне, господарське, кримінальне й адміністративне, — тому не можна зводити представництво в суді до цивільно-процесуального

Легальне визначення представництва міститься в ст. 237 Цивільного кодексу України, за яким представництво — це правовідносини, в яких одна сторона (представник) зобов'язана або має право вчинити правочин від імені іншої сторони, яку вона представляє. Не є представником особа, яка хоч і діє в чужих інтересах, але від власного імені, а також особа, уповноважена на ведення переговорів щодо можливих у майбутньому правочинів. Представництво виникає на підставі договору, закону, акта органу юридичної особи та з інших підстав, встановлених актами цивільного законодавства.

Із огляду на вказане зазначу, що представництвом у суді є здійснення особою, яка бере участь у відповідних (конституційних, цивільних, господарських, кримінальних і адміністративних) процедурних правовідносинах, процесуальних дій для реалізації права на професійну правничу допомогу учасника процесу, інтереси якого представляються, захисту його прав і законних інтересів у межах повноважень, встановлених такої особі нормами певної галуззі процесуального законодавства або процесуальними правилами, передбаченими нормами галузі матеріального права, узгоджуваних у випадках, передбачених законом, із особою, інтереси якої

представляються, та зафіксованих у визначених законом документах.

Повноваженнями є система прав і обов'язків державних органів і громадських організацій, а також посадових і інших осіб, що закріплена за ними у встановленому законом порядку для реалізації покладених на них функцій. При цьому Ю.С. Шемшученко вказує на те, що термін «повноваження» близький своїм значенням до терміна компетенція [8, с. 590] (лат. *competentia* — взаємно прагну; відповідно, підходжу) — сукупність предметів відання, функцій, повноважень, прав і обов'язків органу державної влади, органу місцевого самоврядування або їх посадової особи чи службової особи, що визначаються законодавством [9, с. 210].

Отже, під повноваженням представника в аспекті мого дослідження розуміється сукупність його прав і обов'язків, якими він наділений відповідно до приписів процесуального закону або за правилами, встановленими відповідною галуззю матеріального законодавства, для реалізації права на професійну правничу допомогу учасника процесу, інтереси якого представляються, захисту його прав і законних інтересів шляхом учинення певних процесуальних дій в його інтересах.

Підтвердити повноваження означає процедуру пред'явлення суду відповідного документа, що засвідчує право представника здійснювати юридично значущі дії від імені особи, яку він представляє, з безпосередніми юридичними наслідками для останньої в обумовлених цим документом межах, та прийняття його судом як такого, що встановлює певні повноваження представника. У кримінальному провадженні адвокат підтверджує повноваження: 1) свідоцтвом про право на

зайняття адвокатською діяльністю; 2) ордером, договором або дорученням органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правової допомоги (ст. 50 КПК України). Крім вказаних документів повноваження представника потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача, юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт, на участь у кримінальному провадженні підтверджуються: 1) копією установчих документів юридичної особи — якщо представником потерпілого є керівник юридичної особи чи інша уповноважена законом або установчими документами особа; 2) довіреністю — якщо представником потерпілого є працівник юридичної особи, яка є потерпілою.

Що стосуються представника персоналу органу пробації, то його участь в кримінальному провадженні залежить від наявності ухвали суду про представлення досудової доповіді, яка складається відповідно до Порядку складення такої доповіді, затвердженого Наказом Міністерства юстиції України від 27.01.2017 № 200/5, про обвинуваченого. Підтвердженням його повноважень буде надання представником персоналу органу пробації документа, що підтверджує його приналежність до цього органу.

Прокурор, який пред'являє цивільний позов у кримінальному провадженні, для здійснення представництва інтересів громадянина або держави в суді, передбачених ч. 4 ст. 25 Закону України «Про прокуратуру», зобов'язаний надати документи, що підтверджують недосягнення повноліття, недієздатність або обмежену дієздатність відповідного громадянина, а також письмову згоду закон-

ного представника або органу, якому законом надано право захищати права, свободи й інтереси відповідної особи, на здійснення ним представництва.

Законні представники підтверджують свої повноваження документами про займану посаду, факт родинних, опікунських, чи інших відносин з особою, інтереси якої вони представляють. Суддя засвідчує своїм підписом копії цих документів та приєднує їх до справи.

У цивільному, адміністративному та господарському процесі повноваження представників сторін і інших учасників справи мають бути підтверджені такими документами: 1) довіреністю фізичної або юридичної особи; 2) свідоцтвом про народження дитини або рішенням про призначення опікуном, піклувальником чи охоронцем спадкового майна. Довіреність фізичної особи повинна бути посвідчена нотаріально або, у визначених законом випадках, іншою особою. Повноваження адвоката як представника підтверджуються довіреністю або ордером, виданим відповідно до Закону України «Про адвокатуру і адвокатську діяльність». Єдині для всіх адвокатів України, адвокатських об'єднань (адвокатських бюро) правила виготовлення, оформлення, зберігання, обліку ордерів встановлені Положенням про ордер на надання правової допомоги, затвердженим рішенням Ради адвокатів України від «17» грудня 2012 року № 36 із змінами і доповненнями, внесеними рішеннями Ради адвокатів України № 79 від 16 лютого 2013 року і № 187 від 27 липня 2013 року (далі — Положення). Із факту підтвердження своїх повноважень указаними вище документами, представник набуває відповідного процесуального статусу та починає користуватися процесуальними правами

учасника провадження, інтереси якого він представляє.

Будь-яке діяння, будучи відображенням поведінкового акту людини в зовнішньому світі, завжди припускає її свідому діяльність. Об'єктивна сторона представництва в суді без повноважень, виступаючи зовнішнім (фізичним) проявом діяння, одночасно з внутрішньою (психічною) стороною утворюють нерозривне ціле, але ця цілісність існує в реальному поведінковому акті особи, а в теоретичному аспекті ми виокремлюємо як об'єктивну сторону вчиненого злочину, так і його суб'єктивну сторону. Виходячи з цього, питання встановлення завідомо неправдивого повідомлення суду про повноваження представляти іншу особу в суді представником вивчається окремо щодо такої завідомості разом з аналізом суб'єктивної сторони представництва в суді без повноважень для досягнення мети пізнання сутності такого представництва як злочину проти правосуддя.

Умисне невнесення адвокатом до ордера відомостей щодо обмежень повноважень, встановлених договором про надання правничої допомоги, означає, що в ордері про надання правничої допомоги відсутні дані про вказані обмеження. Умисне невнесення адвокатом до ордера зазначених відомостей може мати місце тільки у разі, якщо внесення до ордера зазначених відомостей для адвокатів є обов'язковим, що встановлюється законодавством про адвокатську діяльність. Відповідно до ч. 4 ст. 26 Закону України «Про адвокатуру та адвокатську діяльність» від 5 липня 2012 року (далі — Закон про адвокатуру) адвокат зобов'язаний діяти в межах повноважень, наданих йому клієнтом, у тому числі з урахуванням обмежень щодо вчинення окремих процесуальних дій. Антисупільна

орієнтація невнесення відомостей полягає в тому, що у певних випадках адвокат повинен діяти — внести відомості, але не робить цього. При цьому немає значення з яких причин адвокат ухиляється від виконання покладеного на нього законом обов'язку. Разом з тим не зовсім вірно стверджувати, що бездіяльність є винятково пасивною поведінкою. При вчиненні злочину винний може розвинути саму бурхливу діяльність, однак, якщо він не виконує при цьому покладений на нього законом обов'язок, його поведінка вважається бездіяльною.

Закон про адвокатуру про ордер згадує в ст.ст. 13, 24, 26. У ст. 24 адвокатський ордер або доручення органу (установи), уповноваженого законом на надання безоплатної правничої допомоги визначається як обов'язкова умова здійснення адвокатського запиту. У ч. 2 ст. 26 Закону про адвокатуру ордер визначається як письмовий документ, що у випадках, установлених Законом про адвокатуру й іншими законами України, посвідчує повноваження адвоката на надання правничої допомоги. Ордер видається адвокатом, адвокатським бюро або адвокатським об'єднанням та повинен містити підпис адвоката. Рада адвокатів України затверджує типову форму ордера. Така типова форма затверджена вказаним вище Положенням про ордер на надання правничої допомоги. Згідно з п. 14 цього Положення про обмеження правомочності адвоката, встановлені договором про надання правничої допомоги, останній або керівник адвокатського об'єднання (бюро) зобов'язані вказати на звороті ордера.

Суб'єктивна сторона представництва в суді без повноважень характеризується умисною формою вини, при цьому умисел має бути прямим,

за якого особа усвідомлює суспільну небезпеку свого діяння та бажає надати суду неправдиві відомості про повноваження представляти іншу особу в суді або не внести до ордера відомостей щодо обмежень повноважень, встановлених договором про надання правничої допомоги. При цьому таке бажання є обов'язковим елементом суб'єктивної сторони. У цьому зв'язку слід звернути увагу на ту обставину, що інформація, зафіксована в документі, що подається до суду в підтвердження повноважень, повинна бути завідомо перекрученою й особа, яка її подає, має це усвідомлювати до моменту її доведення до відома суду. Завідомість відноситься до неправдивості відомостей, тобто винний усвідомлює, що відомості, які подаються ним у документі, не відповідають дійсності, та бажає, щоб вони стали відомі суду. Завідомо — заздалегідь (за якийсь час до повідомлення суду). відомий, безсумнівний (такий, що не викликає ніяких сумнівів, незаперечний). У контексті норми кримінального права, що нами тлумачиться, під завідомістю слід розуміти не просто знання винною особою справжніх відомостей, а знання: 1) відоме їй заздалегідь (до); 2) знання достовірне («наперед»). У цій етимологічній формулі і полягає психологічна і правова сутність аналізованого кримінально-правового поняття [10, с. 134-139].

Суб'єкт представництва в суді без повноважень спеціальний, тобто, фізична осудна особа, яка вчинила у віці, з якого може наставати кримінальна відповідальність, злочин, суб'єктом якого може бути лише певна особа (ч. 2 ст. 18 КК України). Для встановлення того, хто є суб'єктом цього злочину, слід звернутися до законодавства, яке регламентує порядок розгляду будь-яких проваджень в

суді. Вказівка на будь-які провадження пов'язана з тим, що законодавець не визначає конкретний вид процесу, в якому слід підтвердити повноваження.

У КПК України, як і в інших процесуальних законах, йдеться про законного представника (підозрюваного, обвинуваченого (ст. 44), цивільного позивача (ст. 64) та представника (потерпілого (ст. 58), цивільного позивача, цивільного відповідача (ст. 63), юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження (ст. 64¹), третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт (ч. 4 ст. 64²), представника персоналу органу пробації (ст. 72¹).

Представляти інтереси неповнолітнього (особи, визнаної у встановленому законом порядку недієздатною чи обмежено дієздатною), який (яка) підозрюється, обвинувачується у вчиненні злочину, або визнаний (визнаної) потерпілим чи цивільним позивачем у кримінальному процесі може законний представник (батьки (усиновлювачі), а в разі їх відсутності — опікуни чи піклувальники особи, інші повнолітні близькі родичі чи члени сім'ї, а також представники органів опіки та піклування, установ і організацій, під опікою чи піклуванням яких перебуває неповнолітній, недієздатний чи обмежено дієздатний).

Представником потерпілого (ст. 58 КПК України), цивільного позивача, цивільного відповідача (ст. 63 КПК України) може бути тільки адвокат. Представником юридичної особи, яка є потерпілим, крім адвоката може бути її керівник, інша особа, уповноважена законом або установчими документами, працівник юридичної особи за довіреністю, а також адвокат. При цьому КПК України не називає адвоката, який відстоює в процесі інтереси підозрюваного, обвинуваченого,

представником. У всіх статтях КПК України законодавець говорить про представника підозрюваного, обвинуваченого як про захисника. Розрізняє представництво інтересів особи в суді та захист від кримінального обвинувачення Конституція України (ст. 132²). І представництво інтересів особи в суді, і захист здійснюються виключно адвокатом.

Частина 3 ст. 128 КПК України надає право прокурору пред'являти цивільний позов в інтересах держави, а також в інтересах громадян, які через недосягнення повноліття, недієздатність або обмежену дієздатність неспроможні самостійно захистити свої права.

У цивільному, адміністративному та господарському процесі містяться спеціальні норми, в яких встановлено порядок участі в справі представника (ст. 58 ЦПК, ст. 55 КАС, ст. 56 ГПК), законного представника (ст. 59 ЦПК, ст. 56 КАС, ст. 57 ГПК), осіб, які можуть бути представниками (ст. 60 ЦПК, ст. 57 КАС, ст. 58 ГПК), коло осіб, які не можуть бути представниками (ст. 61 ЦПК, ст. 58 КАС, ст. 59 ГПК), перелік документів, що підтверджують повноваження представників (ст. 62 ЦПК, ст. 59 КАС, ст. 60 ГПК), алгоритм призначення або заміна законного представника судом (ст. 63 ЦПК), повноваження представника в суді (ст. 64 ЦПК, ст. 60 КАС, ст. 61 ГПК). Представниками сторони, третьої особи, а також особи, якій законом надано право звертатися до суду в інтересах іншої особи, в цивільному, адміністративному та господарському процесі може бути адвокат або законний представник. Під час розгляду спорів, що виникають з трудових відносин, а також справ у малозначних справах (малозначні справи) в цивільному, адміністративному та господарському

ському процесі представником може бути особа, яка досягла вісімнадцяти років, має цивільну процесуальну дієздатність, за винятком осіб, які не можуть бути представниками. Органи або інших осіб, яким законом надано право звертатися до суду в інтересах малолітніх чи неповнолітніх осіб або осіб, які визнані судом недієздатними чи дієздатність яких обмежена, представляють у суді їх посадові особи, крім випадків, коли такі органи та особи є стороною чи третьою особою у справі.

У конституційному провадженні не вирішено питання про представників суб'єктів, які мають право відповідно до Закону України «Про Конституційний Суд України» від 13.07.2017 № 2136-VIII звертатися до Конституційного Суду України. Лише у нормах, які передбачають вимоги до оформлення конституційного подання, конституційного звернення та конституційної скарги, вказується, що відпо-

відний документ має містити відомості про представника суб'єкта права на конституційне подання, конституційне звернення, про уповноважену особу, що діє від імені суб'єкта права на конституційну скаргу.

Висновки з дослідження. Дослідивши склад представництва в суді без повноважень, я дійшов таких висновків: 1) представництво в суді без повноважень є складом з так званним формальним складом, тому для встановлення його наявності закон не потребує з'ясування наслідків вчиненого діяння; диспозиція ст. 400¹ є банкетною, що потребує для її тлумачення звернення до відповідних приписів процесуального й іншого законодавства; 2) суб'єктом декларування недостовірної інформації є спеціальні суб'єкти, перелік яких встановлюється процесуальним законодавством: адвокати, прокурори, законні представники тощо).

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Антонюк Н.О. Про представництво в суді без повноважень / Н.О. Антонюк. — Режим доступу: http://protokol.com.ua/ua/pro_predstavnitstvo_v_sudi_bez_povnovagen
2. Висновок на проект Закону України «Про внесення змін до Господарського процесуального кодексу України, Цивільного процесуального кодексу України, Кодексу адміністративного судочинства України та інших законодавчих актів» [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(print\)/0FD3EF3295AC9131C225810F002F6B27](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(print)/0FD3EF3295AC9131C225810F002F6B27).
3. Рясенцев В.А. Представительство в советском гражданском праве : дис. на соискание уч. степ. д-ра юрид. наук : спец. : 12.00.03 «Гражданское право, предпринимательское право, семейное право, международное частное право» : в 2 т. / Рясенцев Владимир Александрович. — М., 1948. — Т. 1. — 258 с.
4. Иоффе О.С. Развитие цивилистической мысли в СССР / О.С. Иоффе. — Ленинград : Из-во Ленинградского ун-та, 1975. — Ч. 1. — 160 с.
5. Иоффе О.С. Избранные труды: в 4 т / О.С. Иоффе. — С.-Пб. : Издательство «Юридический центр Пресс», 2004. — Т. 2: Советское гражданское право. — 511 с.
6. Орешин Е.И. Правовая природа полномочия представителя / Е.И. Орешин // Журнал российского права. — 2007. — № 2. — С. 113-121.
7. Курс советского гражданского процессуального права : в 2-х т. / редкол. : А.А. Мельников (отв. ред.) [и др.]. — М. : Наука, 1981. — Т. 1: Теоретические основы правосудия по гражданским делам. — 463 с.
8. Юридична енциклопедія : в 6 т. / редкол. : Ю.С. Шемшученко (голова редкол.) [та ін.]. — К. : Укр. енцикл., 1998 — . — Т. 4: Н—П. — 2002.— 720 с. : іл.
9. Популярна юридична енциклопедія / В.К. Гіжевський, В.В. Головченко, В.С. Ковальський (кер) [та ін.]. — К. : Юрінком Інтер, 2002. — 528 с.

10. Mytrofanov I. Declaration the false information: analysis the structure of a crime / I. Mytrofanov // Вісник КрНУ імені Михайла Остроградського. — Випуск 6/2016 (101). Частина 1. — С. 134-139.

Митрофанов І.І.

Представительство в суде без полномочий: комментарий законодательства.

Аннотация. В статье анализируется состав преступления — представительство в суде без полномочий. Отводится внимание объекту, объективной и субъективной сторонам преступления. При этом отдельно акцентируется внимание на заведомости для субъекта неправдивого сообщения суду о полномочии представлять иное лицо в суде. Учитывается отсутствие законодательного указания на общественно опасные последствия в тексте статьи 400¹ Уголовного кодекса Украины, что свидетельствует о формальном составе анализируемого преступления. Отмечается, что в таком случае преступление считается оконченным с момента совершения самого деяния. Установление последствий содеянного деяния законодатель не требует от правоприменителя. Исследуется круг субъектов представительства в суде без полномочий. Статья Уголовного кодекса Украины, которая предусматривает состав представительства в суде без полномочий, является бланкетной, поэтому для выяснения ее содержания необходимо обращаться к процессуальному и иному законодательству.

Ключевые слова: состав преступления, состав представительства в суде без полномочий, полномочие представителя, процессуальный статус представителя, адвокат, ордер адвоката.

I. Mitrofanov

Criminal-legal standard in the definition of “criminal-legal norm”.

Summary. The article analyzes the corpus delicti — representation in court without authority. Attention is given to the object, the objective and subjective aspects of the crime. At the same time, emphasis is placed on the notoriety for the subject of an untruthful communication to the court about the authority to represent another person in court. The absence of a legislative indication of socially dangerous consequences in the text of article 400¹ of the Criminal Code of Ukraine is taken into account, which indicates the formal corpus delicti being analyzed. It is noted that in this case the crime is considered completed after the commission of the act itself. The legislator does not require the law enforcer to determine the consequences of the act committed. The circle of subjects of representation in court without authority is investigated. Article of the Criminal Code of Ukraine, which provides corpus delicti of the representation in a court without authority, is blanket, therefore, to clarify its content, it is necessary to apply to procedural and other legislation.

Keywords: corpus delicti, corpus delicti of the representation in the court without authority, the authority of the representative, the procedural status of the representative, the lawyer, the warrant of the lawyer.

